

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XXIV

ČÍSLO 259, PROSINEC 2021

CENA 10 Kč

Zabraňme srazu sudetáků v České republice!

Rozbití společného státu Čechů a Slováků je bez referenda občanů zločinem

Před 103 roky – 28. října 1918 – se zrodila samostatná Československá republika. V den tohoto historického výročí i letos si již tradičně přišli členové a sympatizanti Slovanského výboru (SV) ČR připomenout tuto historickou chvíli na pražské Loretské náměstí položením kytice k soše jejího druhého prezidenta Edvarda Beneše.

Docent Jan Minář, předseda SV ČR a místopředseda Mezinárodní slovanské rady, ve svém vystoupení řekl, že vznik ČSR je jedna z nejvýznamnějších událostí 20. století v našich dějinách. A dalším takovým mezníkem je vítězství ve druhé světové válce, zbavení se německé okupace, do níž nás uvrhla zrada západních spojenců v Mnichově. Třetím velkým vítězstvím je odsun zrádného německého obyvatelstva z Československa.

V současné době, řekl Minář, představitelé nadnárodního kapitálu usilují o likvidaci národních států nadřazením různých národnostních organizací jako je Evropská unie. Jejich cílem je rozložení

a zničení národů, jejich přeměna v dav demoralizovaných osamocovaných jedinců, tudíž snadno ovladatelných. K tomu přispívá i podpora emigrace zvláště z historicky a kulturně zcela odlišných muslimských zemí. „Dalším nebezpečím pro nás je činnost Sudeťoněmeckého landsmanšaftu, usilujícího o revizi výsledků 2. světové války, snažícího se další sraz uspořádat v České republice!“, zdůraznil řečník. „Tomu vlastenecké organizace musí všemi silami bránit! Proto, vědomi si těchto okolností složité situace, musíme tím důsledněji stát za svými právy, hájit a věřit v obnovu Československé republiky, protože pravda vítězí!“

Předseda SV ČR Jan Minář přitom poukázal na fakt, že „tragické a pro budoucnost našich národů nebezpečné je, že slavíme výročí neexistujícího společného státu. Československo bylo bez referenda a nezákonně rozbito poslanci, kteří k tomu nebyli nikým oprávněni! Je to zločin vůči našim vzájemně nejbližším národům!“

JAN JELÍNEK

Zleva místopředseda SV ČR Vladimír Mlejnecký a docent Jan Minář, předseda SV ČR, pokládají kytici k soše prezidenta Edvarda Beneše.

Účastníci vzpomínkového aktu z vlasteneckých organizací (Levicové kluby žen, Společnost Julia Fučíka a SV ČR) před Benešovým pomníkem

FOTO (2x) Zdeněk Levý

Ruské sondy k Měsíci a Marsu

Rusko vyšle v červenci příštího roku automatickou stanici Luna-25 na Měsíc a v září bude následovat rusko-evropská mise s robotickým vozítkem na Mars, oznámil v ruské televizi šéf státní korporace Roskosmos Dmitrij Rogozin. Devítiměsíční mise ExoMars 2022 má na rudé planetě pátrat po důkazech existence života v minulosti a současnosti, poznamenal na svém webu list Izvestija. Start automatické meziplanetární stanice Luna-25 z nového ruského kosmodromu Vostočnyj má zahájit dlouhodobý ruský „měsíční“ program, počítající s odběrem

vzorků z povrchu Měsíce a ve vzdálenější perspektivě i s vybudováním základny na Měsíci ve spolupráci s Čínou.

Aparát Luna-25 se skládá z přistávacího zařízení a přístrojového úseku. Úkolem je vypracovat základní postupy a technologie pro hladké přistání a výzkum dané oblasti Měsíce. Roskosmos a Evropská kosmická agentura (ESA) loni v březnu oznámily, že kvůli pandemii odkládají start druhé etapy společné mise ExoMars s vysláním robotického vozítka ke zkoumání rudé planety o dva roky.

Původně se speciální robotické vozítko mělo k Marsu vydat loni

v létě. Nový termín startu byl vybrán s ohledem na balistické podmínky, které umožňují vypuštění aparátu ze Země k Marsu jednou za dva roky v rámci dvou krátkodobých časových úseků, jež trvají každých deset dnů. Vozítko bude druhou etapou programu společného bádání evropských a ruských vědců na rudé planetě. První začala v březnu 2016, kdy se k Marsu vydala družice Trace Gas Orbiter (TGO) s modulem Schiaparelli. Zatímco TGO se po půl roce zdárně usadil na plánované oběžné dráze, modul, který měl provádět průzkum na povrchu, se při neúspěšném přistání rozbil. (čtk)

Vážení čtenáři,

redakce se vám omlouvá za opožděnou distribuci zářijového a říjnového čísla měsíčníku Slovanská vzájemnost (SV). Bylo to způsobeno tím, že Česká pošta s námi zrušila smlouvu o doručování listu SV, neboť nemáme ze strany čtenářů jeho roční odběr 20 000 výtisků. Naše redakce proto byla nucena hledat nového distributora SV. Zpoždění doručování jsme tedy nezavinili. Milí čtenáři, děkujeme Vám za pochopení.

Státní svátek, zastřený mlhou budoucnosti

Vojáci a váleční veteráni vzpomněli 28. října u Národního památníku na pražském Vítkově 103. výročí vzniku Československa. Veřejnost se aktu nemohla zúčastnit vzhledem k zhoršujícímu se covidovému nebezpečí. Přitom mlha nad naším hlavním městem jako by symbolicky zahalila budoucnost naší země po parlamentních volbách s vítězstvím pravice, která již dříve nastolila asociální protilidovou politiku.

Na Vítkově u hrobu Neznámého vojína položili věnce premiér Andrej Babiš (ANO), předseda Senátu Miloš Vystrčil (ODS), ministr obrany Lubomír Metnar (za ANO) a náčelník generálního štábu Aleš Opa. Náčelník Vojenské kance-

láře prezidenta republiky Jan Kaše zastoupil nemocného prezidenta ČR Miloše Zemana. Vzpomínkové shromáždění na vznik samostatného československého státu proběhlo také na Hradčanském náměstí. Sem přišli k bronzové soše jeho prvního prezidenta T. G. Masaryka položit věnce a květiny předseda Senátu, zástupci Kanceláře prezidenta ČR, rektorky a rektori vysokých škol a členové Hradní stráže.

Klausova kritika bořitelů našeho světa

Český svaz bojovníků za svobodu uspořádal k 103. výročí vzniku ČR setkání v Míčovně na Pražském hradě. Jeho účastníci si přitom vyslechli velice kritické vy-

stoupení exprezidenta ČR Václava Klause, které publikujeme na straně 6. (Pokračování na s. 2)

Národní památník na Vítkově
Zdroj: internet

Státní svátek zastřený mlhou...

(Dokončení ze s. 1)

Na Pražském hradě udělí řády a medaile

Tradiční slavnostní vyznamenávání 28. října na Pražském hradě bylo odloženo na 1. ledna 2022 kvůli hospitalizaci prezidenta ČR Miloše Zemana ve Vojenské nemocnici Střešovice. Pražský hrad jen zveřejnil seznam 29 oceněných osobností. Nejvyšší vyznamenání – Řád bílého lva 1. třídy – obdržel herečka Jiřina Bohdalová, první čs. kosmonaut Vladimír Remek, in memoriam podnikatel Petr Kellner a také in memoriam někdejší britský ministr Alfred Duff Cooper, který rezignoval na svou funkci na protest kvůli Mnichov-

ské zradě Československa! Řád Tomáše Garrigua Masaryka dostane in memoriam profesor MUDr. Karel Raška, Dr. Sc., voják, lékař a epidemiolog.

Pro medaili za zásluhy 1. stupně o stát si na Hrad přijdou například judista Lukáš Krpálek, historik profesor PhDr. Robert Kvaček, CSc., Ph. D. In memoriam František Filip, filmový a televizní režisér. Plukovník ve výslužbě Emil Šneberg, přímý účastník Pražského povstání v květnu 1945 a čs. stíhací letec. Karel Vágnér, hudební producent, skladatel a muzikant. Docent ing. Miroslav Michlovský, Dr. Sc., odborník v oboru vinařství, vinohradnictví a šlechtění vinné ré-

vy... Škoda, že se při vyznamenávání občanů naší země na Hradě nedostává řádů a medailí také vynikajícím pracovníkům z dělnických a technických oborů v průmyslové výrobě či v zemědělské produkci, zdravotním sestřím...!!!

Hold prezidentky Čaputové Masarykovi a Štefánikovi

„Vznik první Československé republiky byl předpokladem samostatné slovenské státnosti,“ řekla 28. října v Bratislavě u Památníku čs. státnosti novinářům Zuzana Čaputová, prezidentka Slovenské republiky. Položila tady věnce k so-

Premiér vlády ČR Andrej Babiš při vzpomínkovém aktu na Vítkově. FOTO - ČTK

chám T. G. Masaryka a M. R. Štefánika, spoluzakladatelů společného státu Čechů a Slováků. Vyzdvihla je jako klíčové osobnosti při zro-

du ČSR. Od letoška je 28. říjen u našich východních sousedů opět státním svátkem, přičemž nadále zůstává pracovním dnem. (čtk, jel)

Hloubavé eseje docenta Jaroslava Kobra

Po knížkách z dřívějších let jako například „Vývoj světové literatury“, „Dějiny střídavě oblačno,“ nebo „Historie a současnost česko-německých vztahů,“ a dalších, předkládá čtenářům docent PhDr. Jaroslav Kobr, CSc., knížku s názvem „Drobné úvahy, vzpomínky a vyznání,“ vytvořenou ve vydavatelství a nakladatelství Orego. Je to publikace krátkých esejí, vyznání a reminiscencí, jimiž se autor snažil stručným způsobem vyslovit k některým zádrhelům v České republice i ve světě, k rozličným jevům, fenoménům a zajímavostem našeho života. Knížku je možné zakoupit přímo u autora. Má telefonní číslo 736 425 156. Z Kobrových knížek přinášíme ukázkou, opatřenou titulky „CO JE TO ŠTĚSTÍ?“:

Zajímavou odpověď na tuto otázku najdeme v básni Adolfa Heyduka Dědův odkaz. Citují: „Štěstí! Co je štěstí? Muška jenom zlatá.“ Humorně pak otázku i odpověď ztvárnili vynikající herci Jaroslav Marvan a Ladislav Pešek

v české komedii, natočené v prostředí českého gymnázia roku 1939. Známy film Škola základ života nás určitě potěší.

Štěstí je „krásná věc“, pocit často nečekaný, náhlý, krátkodobý a prchavý. Někdy si ani neuvědomíme, že jsme prožili šťastný okamžik, kdy se nám něco opravdu povedlo nebo se nám vyhnula nějaká nepříjemná či dokonce tragická událost. Každý z nás prožívá

Spisovatel Jaroslav Kobr

šťastné chvíle v různé intenzitě podle svého temperamentu, má i jiná kritéria pro štěstí oproti druhému.

Někteří lidé prožívají šťastné období tehdy, když se jim mimořádně daří v práci a v osobním životě. Šťastné jsou maminky, které porodí zdravé děti, nesmírné štěstí zažívají ti, kteří překonali těžkou nemoc. Šťastné dny mají všichni členové úplné rodiny, kteří žijí v lásce a vzájemném porozumění.

Šťastný má být každý zdravý člověk. Je ale všeobecně známo, že nemusí mít vždycky štěstí. Určitě byli například v převážně většině zdraví ti, kteří v dubnu 1912 cestovali na tehdy největším zaoceánském parníku světa – Titaniku – a přesto neměli někteří žádné štěstí. Tisíc pět set cestujících i členů posádky zahynulo v potápěním se parníkem. Říká se, že kdo štěstí hledá, určitě ho najde. Umí ale každý z nás hledat skutečné, nejen jakési pofiderní štěstí? Umíme poznat, že právě v této chvíli, v tomto okamžiku, prožíváme to pravé štěstí? Domnívám se, že štěstí ani nelze skutečně poznat, opravdové štěstí se musí cítit.

Štěstí je obvykle to, co za ně v dané chvíli pokládáme. Je pomíjivé, nebývá setrvalým stavem. Také se může přihodit, že některé období života se nám bude jevit v dané chvíli jako úplně šťastné, ale skutečná podstata tohoto štěstí může být třeba i tristní.

Významný ruský spisovatel a filozof Lev Nikolajevič Tolstoj se

kdysi vyjádřil: „Štěstí znamená radost bez lítosti.“

Štěstí není dáno každému a zřejmě každý si ho musí zasloužit. Nepřijde samo, bez přičinění, snahy a vůle. Také ale platí jedno české pořekadlo – Chodí štěstí doko- la, sem tam padne na vola. Štěstí bývá totiž občas nespravedlivé a také náhodné. Někdo prostě štěstí nemá, i kdyby se „rozkrájel“, jiný i bez přičinění má štěstí ve všem.

Někdy se setkáváme s lidmi, jimž se vede až příliš dobře. Mohou být s tímto stavem spokojeni a svým způsobem šťastni. Oni ale začnou usilovat ještě o něco dalšího, nového, „pálí“ je totiž, jak se říká, „dobré bydlo“. Často pak litují svých třeba i unáhlených rozhodnutí a cítí se nešťastně. Své původní štěstí promění dokonce i v neštěstí. „Neštěstí pocítujeme jako skutečnost, zatímco štěstí je naším snem“, pravil kdysi francouzský osvícenec Voltaire (1694 až 1778). O štěstí zřejmě opravdu sníme, ale často tento blahý pocit, pokud nás „navštíví“, ani nedoce- níme a nevychutnáme.

Německý pesimistický filozof Arthur Schopenhauer (1788 až 1860) možná trochu nihilisticky prohlásil, že zcela šťasten se necítí nikdo, ledaže by byl opilý. Je jistě pravda, že nikdo nemůže být šťastný stále, to ani není v reálném životě možné. Štěstí se stává záležitostí čistě individuální.

Některým lidem stačí ke štěstí dobré jídlo a pití, jiným shlédnutí

koncertu „vážné“ hudby, další ztotožňují své štěstí s pocitem pohody při četbě hodnotné literatury. Z toho vyplývá, že štěstí znamená umění být spokojen. Jeden zajímavý aforismus nám také předkládá, že štěstí našeho života záleží na druhu našich myšlenek.

Někteří lidé si bláhově myslí, že budou šťastni hromaděním majetku a peněz. Neuvědomují si známou pravdu, že peníze ještě nikoho neučinily dokonale šťastným. K čemu je někomu spousta peněz, když trpí vážnou nemocí a umírá. Siddhártha Gautama Buddha (asi 560 až 480 př. n. l.) pronesl pravdivý výrok: „Nejšťastnější je ten, kdo má nejméně žádostí.“

Člověk jako tvor společenský se nemá „uzavírat jen do sebe“, ale žít i pro druhé lidi, radovat se ze štěstí svých bližních, a ne z jejich neštěstí. Populární římský filozof Seneca (4 př. n. l. až 65 n. l.) upozorňoval: „Nevěřte, že se člověk může stát šťastným neštěstím druhých.“ Přát druhému něco zlé, špatné, dokonce neštěstí, je podlost a nemůže vyvolat pocit štěstí.

Všeobecně platí, že štěstí můžeme nalézt, když získáme dobré přátele, ochotné pomoci kdykoliv. Šťastní mohou být všichni ti, jimž byla dána víra v Boha, a zejména ti, kteří nežijí jen pro sebe. Dokonale to vyjadřuje významný řecký filozof Platón (427 př. n. l. až 347 př. n. l.) slovy: „Starajíce se o štěstí jiných, nacházíme své vlastní.“

Prosinec 2020

Jednali Putin – Lukašenko

Nová vojenská doktrína, koncepcce migrační politiky Svazového státu Ruska a Běloruska i plán společného fungování na roky 2021 – 2023 obsahující 28 bodů, který má pomoci sladit legislativu obou států v zásadních oblastech ekonomiky, energetiky, dopravy či průmyslu. Takovéto dokumenty vzešly z jednání ruského prezidenta Vladimira Putina a běloruského prezidenta Alexandra Lukašenka. Rozhovory se odehrály ve formátu

videokonference, Putin se s Lukašenkem spojil ze Sevastopolu na Krymském poloostrově.

Dle ruského ministra obrany Sergeje Šojgua má vojenská doktrína „koordinovat úsilí obou států nejen s ohledem na vojenské hrozby, ale také jako reakci na politický a ekonomický tlak ze stran tzv. kolektivního Západu“. Oba státy ale zdůrazňují, že integrační proces nemá zasahovat do suverenity států a je spíše ekonomické povahy.

Ruský plyn opět proudí na západ

Dodávky plynu do Evropy přes plynovod Jamal se začínají obnovovat západním směrem. Vyplývá to z údajů německého provozovatele plynovodní sítě Gascade. Plynovodem proudí ruský plyn přes Bělorusko a Polsko do Německa, zpočátku však fungoval v obráceném režimu, tedy plyn tekla do Polska. Obrácený tok způsobil, že ceny termínových kontraktů na evropský plyn vzrostly až o 23 procent. Nyní se opět snižují.

Ruská plynárenská společnost Gazprom dříve uvedla, že i po ob-

rácení toku v plynovodu závazky vůči zákazníkům v Evropě plní. Některé východoevropské země kvůli neshodám s Moskvou nenakupují plyn přímo z Ruska, ale prostřednictvím kontraktů s jinými státy. Dle agentury Interfax stojí za obrácením toku plynovodu Jamal tyto reverzní kontrakty. Jejich označení je odvozeno od toho, že plyn od Ruska nakoupí západoevropské podniky a následně jej posílají na východ do zemí, které z politických důvodů nenakupují přímo od Gazpromu. (čtk)

Bůh synergie – Jiří Šifrin

Kniha odhaluje skutky, život a vládu Josifa Vissarionoviče Stalina, člověka zakydaného hromadou špíny. Součástí jsou úvahy o utajených krocích Stalina a jejich důsledcích a filozofické úvahy. Kniha likviduje řadu klišé a vysvětluje pravděpodobné příčiny mnohých a často krvavých událostí Ruska a Sovětského svazu. Autor pro uvedená tvrzení používá běžně dostupné prameny, logiku a sociální psychologii. Kniha Bůh synergie vznikla na základě kritiky současných legend. Východiskem je věrohodný a konzistentní psychologický obraz jednotlivých postav, principy přirozeného společenského chování a rozumně zdůvodnitelné logické konstrukce. Kniha staví zejména na sekundár-

ních pramenech, především současných ruských autorů. Základem jsou autoři jako Sergej Karaturza, Jelena Prudniková, Alexandr Buškov, Vladimir Karpov, Jurij Muchin, Viktor Zemskov, Valentin Katasonov a Sigizmund Mironin. Z primárních pramenů je nejvýznamnější Zápis z plenárního zasedání ÚV VKS (b) z února/března 1937. Kromě toho popis řady termínů staví na wikipedii a dalších pramenech.

Cena výtisku: 420 Kč. Počet stran: 448. Kontaktní informace k zakoupení knihy: Zakázané vzdělání s. r. o., Turnovská 8, 180 00 Praha 8 – Palmovka. Možné volat ing. Jana Buzka. Telefon: 725 326 866. Email: info@zakazanevzdelani.cz

Osmdesát let od tragédie v Babím Jaru

Může se něco podobného opakovat?

V ulicích obsazeného Kyjeva se 27. září 1941 začaly objevovat plakáty s krátkým sdělením: „Všichni židé města Kyjev se musí shromáždit v pondělí 29. září v 8 hodin na rohu ulic Melniková a Dokterivská (vedle hřbitovů).“

Jak cynické! Ihned po obsazení Kyjeva začali fašisté pracovat na svém plánu likvidace méněcenných lidí. Přeš místní rabíny poslali Židům zprávu, že je přesídli. To byl asi hlavní důvod, proč se jich tisíce dostavilo na uvedené místo, a potom pokojně odpochovalo ke svému společnému hrobu, roklině Babí Jar.

Popravy zde začaly už 27., kdy bylo postřeleno 752 pacientů s roklinou sousedící psychiatrické léčebny. Ale hlavní „představení“ začalo právě 29. a pokračovalo další dva roky. Podle různých odhadů bylo na tomto místě popraveno od 80 000 do 220 000 psychicky nemocných, Židů, Cikánů a samozřejmě Slovanů. Jak tyto zdroje uvádějí, během 29. a 30. září bylo postřeleno 33 771 Židů. Dovedete si to představit? Tu hrůzu, já snad ani radši ne. Celé to

provedlo 1 200, ani nevím jak je nazvat, plus samozřejmě několik desítek dalších, kteří to celé vymysleli a schválili.

Tuto tragédii nelze nazvat pouze tragédií židovskou, ukrajinskou, ruskou anebo slovanskou. Je to především tragédie lidská, kdy se většina lidstva podřídí menšině a zcela dobrovolně odpochoduje spáchat „sebevraždu“. Jak znepokojivé! I dnes.

Co mne ale znepokojuje více, jsou ty události, které se mi jeví tak, jako by měly přivolat něco podobného. Vždyť jak si jinak vysvětlit snahu o přesunování velvyslanectví do Jeruzaléma, jaké pocity mohou vyvolat u Palestinců a potažmo celého arabského světa! Jak jinak vysvětlit zprávu, kdy německé úřady rozhodly o vyplacení peněžního odškodnění přeživším blokádou Leningradu, ale pouze těm židovské národnosti.

Vždyť jakou náladu to vyvolá u ruského obyvatelstva a přímo u těch, kteří ty hrůzné tři roky přežili. Že oni si tu finanční náhradu nezaslouží, že jsou méněcenní? Velice nebezpečná hra! Přece víme, kde se v německém národu

vzala ta nenávisť k židovskému obyvatelstvu. Vždyť celé období tzv. Výmarské republiky k tomu

byl vychováván. Sám židovský národ musí pochopit a říci rozhodně NE těmto snahám o vyvolání

konfliktu. Mohl by se totiž opět stát osudovým.

MIROSLAV HAVLÍK

Hitlerovští zločinci s bezuzdnou krutostí a bestialitou vraždí civilní obyvatelstvo Kyjeva v roklině Babí Jar Zdroje foto (3x): deathcompsmemorialsite.com a archiv

Mluvčí Kremlu Peskov: Agresivitě NATO se ubráníme

Mluvčí ruského prezidenta Vladimira Putina nevidí nic strašného na tom, že Moskva přerušila vazby s NATO kvůli tomu, že pakt je agresivní. Dle agentury TASS to Dmitrij Peskov řekl ve vysílání televizního kanálu Rusko-1.

„Agresivní postoj NATO nebyl nikdy tajemstvím. Toto je blok, který byl vytvořen proti naší zemi. A žádná mírumilovná prohlášení, žádné kamufláže této agresivní

orientace NATO nedokážou zakrýt skutečný účel bloku,“ prohlásil Peskov. Pakt NATO považuje Rusko za protivníka, uvedl mluvčí. „A proto se nic strašného nestane, když my vzhledem ke zvýšení agresivity, vzhledem k prohlášením, že hlavním úkolem je nás zadržovat, se prostě takových vztahů vzdáme,“ dodal.

„I přes agresivitu tohoto bloku Rusko vždy bylo pro rozvoj vztahů... Pouze teprve až nyní, když je

už zřejmé, že veškeré naše úsilí je marné, jsme prostě učinili oficiálním to, co už bylo skutečností,“ konstatoval Peskov. Ruský ministr zahraničí Sergej Lavrov oznámil, že Rusko od 1. listopadu zastaví práci svého zastoupení u NATO v Bruselu a totéž bude platit pro vojenskou misi NATO v Moskvě. Rozhodnutí zdůvodnil jako odvetný krok za zrušení akreditace osmi pracovníků ruského zastoupení u paktu v Bruselu. Představitel NA-

TO tehdy uvedl jako důvod odebrání akreditace to, že tito Rusové dle něj pracovali jako tajní důstojníci ruské zpravodajské služby. Generální tajemník aliance Jens Stoltenberg řekl, že vztahy s Ruskem jsou na nejnižší úrovni od konce studené války a obvinil Rusko z „nárůstu škodlivé činnosti“.

Opak je přitom pravdou, jak dokázal ministr obrany Sergej Šojgu, když obvinil NATO ze shromáždování vojenských sil v blízkosti

ruských hranic. NATO není ochotno jednat s Moskvou o evropské bezpečnosti za rovných podmínek. NATO schválilo nový plán, jak čelit „potenciálním vojenským či hybridním hrozbám ze strany Ruska“. Německá ministryně obrany Annegret Kramprová-Karrenbauerová přiznala, že plán má mít především odstrašující účinek. Moskva naopak plán označila za důkaz, že postupovala správně, když omezila své kontakty s NATO. (rj)

Vyzkoušeny metody chirurgické operace ve stavu beztíže

Nedávná výprava dvoučlenného filmářského týmu na Mezinárodní vesmírnou stanici (ISS) měla větší význam než jen poprvé točit hraný film ve skutečném vesmíru. Upřesňovaly se například možnosti chirurgických zákroků v prostředí stavu beztíže.

Dle agentury TASS to uvedl šéf ruské vesmírné agentury Roskosmos Dmitrij Rogozin, který na výstavě EXPO 2020 v Dubaji prezentoval celý projekt mise souvi-

jející s natáčením snímku s pracovním názvem Výzva. Byl například při přípravě a realizaci této zatím unikátní expedice vypracován systém přípravy neprofesionálních kosmonautů k letu do vesmíru. Připravena byla i technika řízení lodi jen jedním člověkem, velitelem posádky, i v mimořádných situacích. Na stanici byly vyzkoušeny metody chirurgické operace v beztíži.

„Jak zajistit lékaře, aby mohl kontrolovat své akce. Jak zafixo-

vat pacienta, aby byl nehybný a bylo možné dělat co nejpřesnější pohyby chirurgickými nástroji. Jak fixovat nástroj, co dělat s krví, která na rozdíl od pozemských podmínek nestéká na podlahu, ale v nepřítomnosti gravitace ulpívá jako tuk na nástroji. Na tom všem jsme na oběžné dráze pracovali,“ řekl Rogozin. Poznamenal, že vypracování takové metodiky je nezbytné, aby bylo možné na ISS dopravit lékaře v případě zranění nebo onemocnění člena posádky,

kterého není možné přepravit zpátky na Zemi.

Film Výzva má vyprávět příběh o lékařce, která nemá s kosmonautikou nic společného, ale okolnosti ji donutí letět do vesmíru, aby zachránila kosmonauta. Postiženého je přitom nutné v prostředí bez gravitace operovat. Rolí lékařky ztvárnila herečka Julija Peresildová, s níž záběry ve vesmíru natáčel režisér Klim Šipenko.

Techniku řízení lodě jen jedním členem posádky měl možnost vy-

zkoušet při příletu k ISS velitel lodi Anton Škaplerov. Kvůli problému s navigačním systémem Kurs na stanici se totiž nezdařilo přistání v automatickém režimu a Škaplerov proto převzal ruční řízení. Nicméně úplně sám na to nebyl, i když by operaci určitě zvládl. Podle Rogozina mu asistovala Peresildová, když veliteli četla z příručky pokyny při postupu. (čtk)

Neušlo nám

■ Rehabilitace Josifa Stalina?

Ministr zahraničních věcí RF Sergej Lavrov prohlásil v muzeu ve Volgogradě při slavnostním předávání praporů vojenských jednotek, podílejících se na Stalingradské bitvě, že útok na hlavu SSSR Josifa Stalina jako „hlavního padoucha“ ve spojitosti s jeho činností před, během a po Velké vlastenecké válce je součástí útoku na minulost Ruska a na výsledky 2. světové války. **cont.ws**

■ Rekordní vývoz potravin

Rekordní vývoz potravinové produkce loni ohlásilo ruské ministerstvo zemědělství. Agentura RBK s odvoláním na federální středisko Agroexport napsala, že vývoz asi o miliardu dolarů (přes 22 mld. Kč) převyšil dovoz, poprvé v novodobých dějinách. Do zahraničí Moskva dodala 79 milionů tun produkce zemědělskopřemyslových podniků v hodnotě 30,7 miliardy dolarů (přes 680 mld. Kč). To je asi o 20 % více než v roce 2019. Ruské potraviny nakoupilo 150 zemí, nejvíc Čína, Turecko a Kazachstán.

■ Putin nabízí plyn

Rusko je připraveno ke zvýšení dodávek plynu do Evropy po schválení provozu nového plynovodu Nord Stream 2 asi o deset procent. Ruský prezident Vladimir Putin to řekl na diskusním fóru Valdaj v Soči s tím, že Gazprom může následující den po získání povolení k provozu potrubí zvýšit dodávky přes první linku plynovodu. Putin zdůraznil, že zatímco americké a blízkovýchodní společnosti letos snížily dodávky do Evropy, Gazprom je navýšil o 8,7 procenta. „Slyšíte mě všichni dobře? Oni (jiní dodavatelé) je snižují a my (Rusové) je zvyšujeme,“ řekl.

■ Očkovací sprej na covid

Rusko zahájí testování vakcíny Sputnik V proti nemoci COVID-19 ve formě nosního spreje. Očkování bude podáváno dospělým dobrovolníkům. Informovala o tom agentura Reuters. Rusko v reakci na pandemii covidu rychle vyvinulo vakcínu Sputnik V, zemi se ale stále nedaří zvládnout astronomicky rostoucí počty nakažených a obětí a očkování postupuje pomalu. Důvodem je nedůvěra lidí k úřadům a obavy z nových lékařských produktů. O prvních testech nové vakcíny v podobě nosního spreje, která je vhodná pro děti ve věku od osmi do dvanácti let, informovaly úřady v červnu. Nosní sprej bude aplikován v dvou dávkách na klinice v Petrohradě.

■ Společně v boji

Zástupci zemí BRICS (Brazílie, Rusko, Indie, Čína a Jižní Afrika) vypracovali plán, který obsahuje konkrétní opatření při provádění společné protiteroristické strategie. Akční plán je zaměřen na další posílení spolupráce mezi zeměmi BRICS v otázkách jako je předcházení terorismu a boj proti němu, problémy radikalizace, financování terorismu, zneužití internetu, omezení pohybu teroristů, hraniční kontroly, ochrana zranitelných cílů, sdílení informací, mezinárodní a regionální spolupráce. **tass.ru**

Závody ve zbrojení začaly USA

Závody ve zbrojení jsou „na pochodu“ a odstartovalo je americké odstoupení od smlouvy o protiraketové obraně (ABM) na počátku tisíciletí, prohlásil 13. října ruský prezident Vladimir Putin. Poznamenal, že Moskva je ohledně odzbrojování připravena na konstruktivní jednání s Washingtonem. Vztahy mezi Spojenými státy a Ruskem se dle Putina díky společným zájmům jednou zlepší. Kreml má s americkým prezidentem Joe Bidem poměrně stabilní pracovní vztah.

Putin to řekl na energetické konferenci v Moskvě s odkazem na smlouvu, kterou podepsali v roce 1972 lídři Ruska a USA. Spojené státy od dohody v roce 2002 odstoupily. „Jsmo připraveni mít na zřeteli objektivní okolnosti a zahájit v této věci konstruktivní dialog,“ citovala Putina agentura TASS.

Rusko předstihlo Američany

Prezident dále prohlásil, že ačkoli má Rusko nové zbraně, v jejichž vývoji předstihlo poprvé v historii USA, tak jimi nikoho neohrožuje a je připraveno jednat o snížení počtu útočných zbraní.

„Naše systémy létají rychlostí vyšší než 20 machů (dvacetkrát rychleji než zvuk). Nejsou jen hypersonické, jsou to mezikontinentální rakety,“ potvrdil Putin, dle kterého USA vyvíjejí hypersonické zbraně, které dosahují trojnásobné rychlosti zvuku. Není zapotřebí „nic hrodit“, ale je naopak třeba zahájit „věcné rozhovory“.

Prezident upozornil rovněž na aktuální fakt, že v Moskvě skončila svou třídní oficiální návštěvu náměstkyně amerického ministra zahraničí Victoria Nulandová.

„Ona a její ruští kolegové jednájí o našich dalších kontaktech s prezidentem Bidem. Takže se

Vladimir Putin se za návštěvy Victoria Nulandové kriticky vyslovil k rusko-americkým vztahům

FOTO – ČTK/AP

současnou (americkou) administrativou máme poměrně konstruktivní vztahy,“ dodal vstřícně. Poslední den návštěvy se americká diplomatka setkala se zástupcem šéfa prezidentské kanceláře Dmitrijem Kozakem a s Putinovým poradcem pro zahraniční politiku Jurijem Ušakovem. Současné americko-ruské vztahy bývají označovány za nejhorší od konce studené války.

Moskva a Minsk společně čelí nátlaku Západu

Bělorusko a Rusko jsou připraveny posílit společné uskupení vojsk v regionu. Prohlásil to 4. listopadu během jednání se svým ruským protějškem Vladimírem Putinem běloruský prezident Alexandr Lukašenko. Putin na oplátku přislíbil další pomoc Minsku a ujistil o odhodlání obou zemí čelit pokusům Západu o vměšování se do jejich vnitřních záležitostí.

„Jak ukázaly poslední události, regionální uskupení vojsk je spolehlivým štítem bezpečnosti nejen pro naše země, ale i pro celé post-sovětské prostranství. Spolu s ruským prezidentem neskrýváme naše záměry v budoucnu toto uskupení posilovat,“ řekl Lukašenko dle agentury TASS.

„Rusko samozřejmě bude pokračovat v poskytování pomoci bratrskému běloruskému národu. O tom

není žádných pochyb,“ prohlásil Putin během jednání špiček obou států, které bylo vedeno na dálku. Ujistil, že posilování integrace obou zemí napomůže zvýšit životní úroveň a blahobyt občanů. Bělorusko a Rusko tvoří formálně od roku 1999 svazové soustátí.

„Jsmo odhodláni čelit jakýmkoliv pokusům o vměšování se do vnitřních věcí našich svrchovaných států,“ zdůraznil Putin a doplnil, že budování svazového soustátí zahrnuje nejen integraci ekonomik, ale i koordinaci ve všech oblastech včetně politiky a obrany. To si vyžaduje ještě těsnější součinnost mezi ruskými a běloruskými ministerstvy než dosud, jakož i zvýšení role, jakou sehrává stálý výbor svazového soustátí. Ruský prezident dle TASS také zdůraznil úkol „vytvářet na našich vnějších hranicích ovzduší stability a bezpečnosti“.

Putin a Lukašenko na závěr svého jednání schválili novou vojenskou doktrínu, koncepci migrační politiky a řadu dalších dokumentů. Podepsali i dekret potvrzující 28 integračních programů v jednotlivých odvětvích, uvedla agentura TASS.

„Vidím tu podpis všech členů nejvyšší státní rady. Pokud nejste proti, dekret podepíšu. Ale odpovědnost ponese všichni, nejen já,“ prohlásil Lukašenko. Integrační programy mají vést k vytvoření rovnocenných podmínek pro podnikání a ke společným trhům v energetice, ve finančních a v dopravních službách. K cílům patří i společná průmyslová a zemědělská politika. Nová vojenská doktrína je pak důsledkem vojenského ohrožení, jakož i politického a ekonomického nátlaku ze západu. **(čtk)**

Rusko přijalo opatření k záchraně lesů

Rusko přijímá energická opatření, aby zachovalo své lesy, které tvoří asi pětinu všech lesů na světě. Prohlásil to ruský prezident Vladimir Putin v nahraném projevu k účastníkům konference OSN o klimatu COP26. Putin, podobně jako čínský prezident Si Ťin-pching, do Skotska nepříjel, mezitím v černomořském letovisku Soči pořádal porady ohledně zvyšování obranyschopnosti země.

Ekologové upozorňují, že každoročně během sezony lesních požárů shoří na Sibiři – a čas od času i v evropské části Ruska – miliony hektarů lesních porostů. Některé požáry úřady nehasí, pokud dospějí k názoru, že hašení by vyšlo draž než škody způsobené ohněm v odlehlých a špatně dostupných

končinách. Místy se situace natolik vymkne kontrole, že dým z lesních požárů dusí i vzdálená města a vědci přemítají o dopadech na globální oteplování.

„V naší zemi se nachází okolo pětiny všech světových lesů. Přijímáme ta nejserióznější a nejenergičtější opatření pro jejich zachování. Zdokonalujeme řízení lesního hospodářství, bojujeme s nelegálními kácením a lesními požáry, zvětšujeme plochy, kde se lesy obnovují. Důsledně zvětšujeme financování zaměřené na tyto cíle,“ řekl Putin dle agentury RIA Novosti. Putin odmítl obvinění ze strany USA, že jeho země nedělá v boji proti klimatickým změnám dostatek, uvedla agentura Reuters. **(rj)**

Krajina Běloruska

Rozpínání NATO na Ukrajině je pro Rusko hrozbou

Ruský prezident Vladimir Putin 21. října prohlásil, že vojenské ovládnutí Ukrajiny paktem NATO, které se již děje, představuje pro Rusko reálnou hrozbu. Kyjev od svržení proruského prezidenta Viktora Janukovyče a následně ruské záchraně Krymu, a od vypuknutí povstání proruských povstalců na východě země na jaře 2014, usiluje o vstup do NATO. Zatím však od útočného vojenského paktu nezískal ani akční plán otvírající cestu k budoucímu členství.

„Tato hrozba má pro nás zásadní význam. Formálně se (Ukrajina) nemusí stát členem NATO, ale vojenské ovládnutí území se již děje. A reálně to vytváří hrozbu pro Ruskou federaci,“ prohlásil realisticky Putin dle agentury Interfax během jednání diskusního klubu Valdaj v černomořském letovisku Soči.

Putin nynější situaci přirovnal ke sjednocování Německa na konci 80. let minulého století, „kdy ze všech stran ujišťovali (Sovětský svaz), že po sjednocení Německa

se infrastruktura NATO v žádném případě nepohne na východ, ale v praxi (Moskvu) podvedli, a teď se ptají, kde jsou papíry (s tehdejšími sliby)“.

Infrastruktura NATO se po dvojím rozšíření ustavičně přibližuje k Rusku; momentálně v Rumunsku a v Polsku zřídili systémy protiraketové obrany s odpalovacími zařízeními, ze kterých lze odpalovat i střely s plochou dráhou letu Tomahawk, tedy útočné zbraně, odhalil ruský prezident. Ministři obrany NATO navíc schválili nový plán, jak čelit údajným ruským hrozbám. Pakt vylepší svůj arzenál i obranu proti raketovým i hackerským útokům (které připisuje Rusku).

Americký ministr obrany Lloyd Austin pak ujišťoval v Kyjevě, že Rusko nemá právo vetovat ukrajinské přání stát se součástí aliance. Austin také v Kyjevě lživě označil Rusko za překážku míru na Ukrajině. Washington za vojenskou pomoc Ukrajině požaduje, aby Kyjev pokračoval v reformách a zejména v potírání korupce. **(rj)**

Pokrova na Vltavě

Tradiční Mezinárodní folklorní festival „Pokrova na Vltavě 2021“ se uskutečnil 15. října v „Ruském domě“ v Praze. Je to nejvýznamnější kozácký svátek, jehož kořeny spadají do roku 1641. Na zahájení uvítal všechny účastníky Ataman Všekozáckého svazu Českých zemí a Slovenska (VSCZ) Michail Džuba. Cíl festivalu byl sjednotit pravoslavné národy, slovanské národy, žijící v naší republice.

Festivalu poželhal Vladyka Archiepiskop pražský a Českých ze-

mí Mixhail (Dandar). Jako hosté – ředitelka Ruského domu A. A. Šunina, poslanec Parlamentu České republiky Jiří Kobza, ředitel Domu národnostních menšin Jakub Štědroň, představitel Velvyslanectví Ruské federace v ČR a představitel společenských organizací.

Festival zahájil mužský sbor Animamea pod vedením Alekseje Klepcyna.

Na koncertě s velikým úspěchem vystoupily folklorní soubor

ry – Kozáci Vltavy, potomek Donských kozáků Vitalij Dračov, a Karel Růžička (Praha), folklorní soubor „Děvčata“ (Bratislava), dětský taneční soubor a potomek kubáňských Kozáků Stanislav Popelář.

Zazněly písně v českém, ruském, ukrajinském a běloruském jazyce. Na závěr večera jsme si mohli pobesedovat, zazpívat i zatančit při občerstvení zorganizovaném VSCZ.

NATAŠA WEBEROVÁ

Umělecké soubory – „Kozáci Vltavy“, „Děvčata“ a „Donští kozáci“

Ve stínu lesa divokých kanců

Pokračování z minulého čísla.

Na Mofákovi mi však něco stále vadilo. Choval se ke mně sice velice korektně, ale za nějakou dobu pohlazení po ruce, když jsem mu předávala hotovou práci a vystupňovalo to při jedné pracovní jízdě do Sokolova. Mofák měl trabanta a byl na něj pyšný. Tak jsme tedy opět vyjeli. Předtím mě jeho manželka pozvala na kávu, neboť pan Mohnert si přál, abychom se my dvě poznaly. Ani z toho setkání jsem neměla dobrý pocit. To byla Mofákova taktika. Tak jsme tedy v jeden slunný den vyjeli na geodézii, ale nedojeli.

Pan Mohnert, místo odbočení vpravo dolů na Sokolov, odbočil vlevo nahoru do lesa směr Březová. Zastavil s tím, že se mu něco podělalo na trabantu. Začal mě hladit a já říkám: „To se už dneska na tu geodézii nedostaneme, že?“ To tedy ne“, usmál se mile a chystal se zaútočit podle svých představ. „Tak moment“ říkám a vystupuji. Myslel si asi, že si chci odskočit, ale já byla jiného názoru.

Přešla jsem na druhou stranu a stopla si hned auto, které jelo dolů. Za hodinu jsem byla zpět v kanceláři. „Něco se mu podělalo na tom jeho pitomém trabantu“, hlásím, ale všem to bylo jasné a jen se uchechtávali. „Á, Nátaska, púte mít probléma“ šklebil se pan

Baumann a odkráčel s balíkem map.

Reakce Mohnerta nedala na sebe dlouho čekat. Druhý den zajel na geodézii sám, rovnou z domova a následující den se předvedl ve vší své fašistické kráse. U nás v kanceláři se scházeli spolupracovníci na kávové a kuřácké dýchánky. Nebylo to každý den, ale vždy to mělo něco do sebe. Řešily se mimo jiné i pracovní problémy a bylo to docela fajn. Tak i ten den. Já u prosvětlovacího stolu obkreslovala mapy a byla jsem ráda, že po tom sokolovském extempore nemusím sama na Mofáka zírat. Asi by to bylo i tak zajímavé.

Zabraná do práce, najednou slyším: „Představte si pánové, my jsme museli ve čtyřicetistupňových mrazech, v noci i přes dvacet km pochodovat a oni nás odstřelovali. Následovaly německé nadávky na adresu rudoarmějců. Dál slyším, jak s takovým nenávisným podtónem vypráví dál: „Pánové, a jak můj kamarád zničil čtyři sovětské tanky, granát za granátem,“ a popisoval, jak ty tanky hořely. Ten jeho kamarád dostal za to „hrdinství“ vyznamenání. S hrůzou poslouchám a divím se, že mu nikdo ze soudruhů nic neřekne. Podívám se na pana Baumann a ten stojí bledý se sevřenými rty. Slyším dál: „A na té Jaltě, ta ženská, snajperka, u těch Rusáků byly stejně nejhorší ženský“.

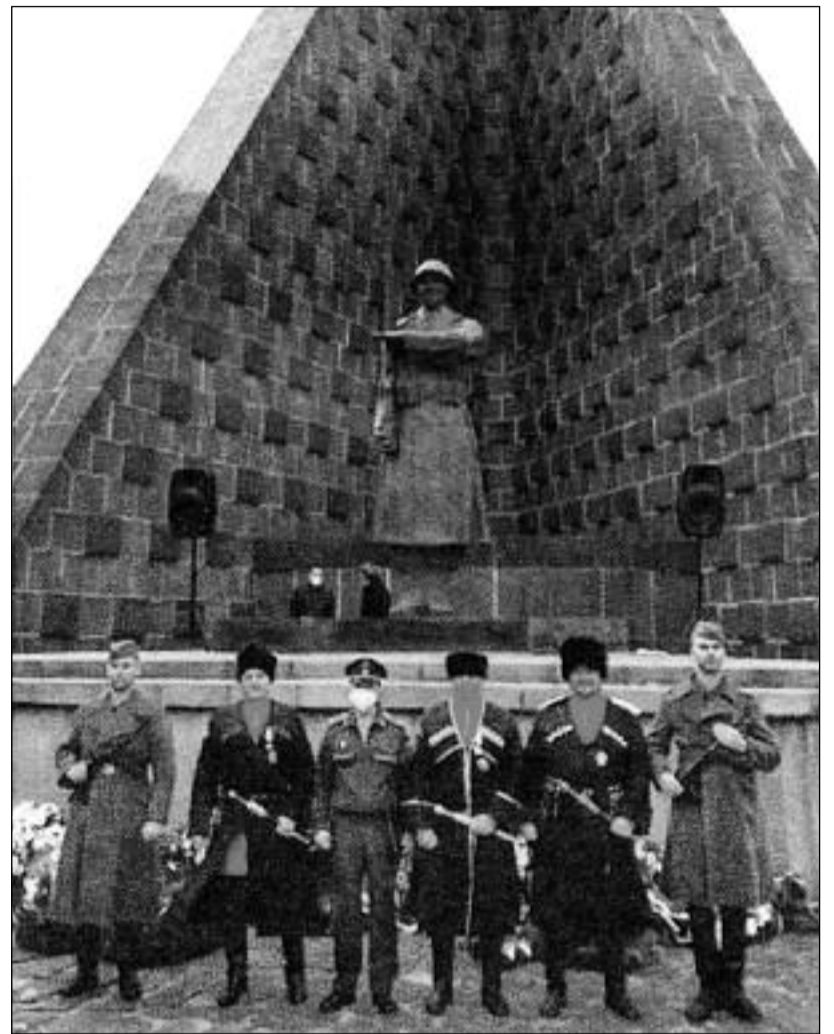
Ten nenávisný tón mířil na mne. Začala jsem vidět černě a rudě. Švihla jsem s perem „Ty hajzle fašistickéj!“ řvu a letím k němu. „Co kňučíš, že jste museli jít v mrazech! Vždyť vás tam nikdo nezval a že po vás stříleli, těch kulek bylo pro vás škoda, klackama vás měli umlátit! Doufám, že ta snajperka vám těch palic rozstřílela dost!“ Když jsem se vzpamatovala, byla jsem v kanceláři sama s panem Baumannem. Z vedlejší kanceláře bylo slyšet šéfův hlas, jak nadává Mofákovi. A Ing. Zeithammer si slova nevybíral. Mofáka vyhodil, ať se někam klidí a přišel pro mne. Podával mi na uklidněnou panáka rumu, což jsem s vděkem přijala. Nabídku, abych si vzala ten den volno, jsem odmítla a šla dodělat práci, kterou jsem za tak dramatických okolností přerušila.

„Nátaska, já nestšlela,“ ozval se pan Baumann,“ oficiři przy fjetět. Německo kaput, tak chlástat a já chrát na chármonika a potom sá-jat“. Aspoň něco, smála jsem se na pana Baumann.

Druhý den ráno běží ke mně mezi dveřmi Mofák a s přiblížením, pokřiveným úsměvem mi podává ruku na „usmířenou“. „Dobrý den, pane Baumann“ přehlížím Mofáka a to již jeho skrytá nenávisť vypukla naplno. Byla oboustranná.

Pokračování příště.
NATAŠA WEBEROVÁ

Delegace Všekozáckého svazu Českých zemí a Slovenska

Dňa 6. 10. 2021 sa členovia VSCZS zúčastnili oficiálneho kladenia vencov na Dukle k 77. výročiu karpatsko-dukelskej operácii na Slovensku pri pamätníku na Dukle
Foto (2x) - Irena Džubová

Nehmotné skvosty Gajdošská kultúra

Tradicia gájd a gajdošskej kultúry sa linie celým Slovenskom, i keď existujú miestne odlišnosti. Počas sviatkov, či už to boli fašiangy, Vianoce, Veľká noc, krstiny, odvody regrútov, sa ich zvuk rozliehal dedinami. Korene tohto významného javu siahajú až do 14. storočia. Zatiaľ čo začiatkom 20. storočia sa udržiavala gajdošská kultúra snád v každej obci, dnes je na Slovensku okolo sto gajdošov. Podľa Cechu slovenských gajdošov existuje asi 40 tradičných gajdošských lokalít, najmä na severe Oravy, v okolí Nitry, v Tekove, Zvolene, na Podpoľaní či Gemere. Trojdňové medzinárodné Gajdošské fašiangy každoročne spetrujú

život v Malej a Veľkej Lehote a Jedlových Kostolanoch. Konajú sa v posledný piatok pred Popolcovou stredu a vrcholia fašiangovou zábavou. O udržanie gajdošstva sa zaslúžil hlavne rod Garajovcov, ktorý stál aj pri zrode Gajdošských fašiangov, vďaka ktorým sa tento nástroj priblížil tiež mladšej generácii. Vo Veľkej Lehote sa v lete koná aj Detský folklorný festival, kde vystupuje gajdošská folklórna skupina.

Vďaka týmto obciam a zápisu gajdošského nehmotného klenotu do zoznamu UNESCO sa región Gron (historický názov rieky Hron) dostal do širokého povedomia na Slovensku.

Mladičský muzikant z časopisu „Dotyky“

Český svaz bojovníků za svobodu

pořádal 28. 10. 2021 v Míčovně Pražského hradu ke 103. výročí vzniku samostatného Československa vzpomínkovou akcí

Této památné akce se zúčastnilo kolem stovky lidí. Mezi pozvanými hosty byl vřele uvítán Václav Klaus, který pronesl burcuující projev.

Mezi hosty přišel i poslanec EP Ivan David, poslanec PPS Jiří Kobza, Protopresbyter Dr. Jan Beránek – Pravoslavná církev, za Slovanský výbor ČR doc. Jan Mílnář, 1. místopředseda ČSBS Emil

Kulfánek, členové Kruhu českých občanů vyhnaných v r. 1938 z pohraničí, předsedkyně Kruhu Nataša Weberová, za Všeckožácký svaz Českých zemí a Slovenska Irena Dzubová a další. Úvodní slovo pronesl předseda ČSBS Jaroslav Vodička. Velký dík za uskutečnění a řízení této akce patří vrchní organizátorce MUDr. Iloně Müllerové. **NATAŠA WEBEROVÁ**

Následuje projev Václava Klause

Brusel sleduje jiné cíle než svobodu a zvyšování životní úrovně obyvatel EU

Suverenita Česka je podle prezidenta Václava Klause ohrožena novou generací ideologů, kteří své světovládné ambice schovávají za boj proti klimatu nebo diskriminaci a chtějí sociálním inženýrstvím rozložit národní státy.

Česko proto podle něj stojí na křižovatce a bude muset bojovat o svou nezávislost stejně, jako to udělali čs. politici v roce 1918.

Klaus to řekl 28. 10. 2021 v Míčovně na Pražském hradě.

„Čelíme pokusům svět, který naši předkové vybojovali

a v němž jsme my vyrostli, sociálním inženýrstvím změnit a předělat ho podle představ nové generace ideologů, kteří své antihumánní představy a své světovládné ambice skrývají za fráze o záchraně planety, za boj proti změnám klimatu, za odstranění zcela svévolně definované diskriminace, za údajně potřebnou globální vládu a za další podobné progresivistické cíle, které nejsou cíli našimi,“ řekl.

Tito „bořitelé našeho světa“ odmítají existenci národních států, rodiny a lidské přirozenosti a ke

Václav Klaus při svém vystoupení 28. 10. 2021 v Míčovně Pražského hradu.

Foto - čtk

svým cílům využívají především mezinárodní instituce jako OSN a Evropskou unii. „I v důsledku toho politika Bruselu sleduje jiné cíle, než jakými jsou svoboda, prosperita a zvyšování životní úrovně obyvatel Evropy“.

Nevěřím, že by se těmto hrozbám dokázali postavit čeští politici z koalic Spolu a PirSTAN, kteří nyní sestavují vládu.

„Nemají odvahu se jim postavit. Dávají přednost podvolení se jim. Změnu si navíc představují úplně

jinak než mlčící většina našich spoluobčanů,“ řekl Klaus.

Poznámka redakce:

Po projevu Václava Klause následoval spontánní obrovský potlesk.

Slavnostní koncert Ústřední hudby AČR ke Dni válečných veteránů

1. listopadu 2021 – Rudolfinum 18.30 hodin

Koncert dirigují: pplk. Jaroslav Šíp mjr. Patrik Spinek mjr. Josef Kučera

Vokální sólisté:

Monika Absolonová – 12, 13, 14, 17
Lucie Silkenová – 3, 10, 17
Naďa Válová – 6, 7, 17
Václav Bízek – 5, 17
Vysokoškolský umělecký soubor UK
sbormistr Jakub Zicha – 4, 16, 17

Instrumentální sólisté:

Markéta Janoušková – 9 – housle
nrtm. David Czech – 11 – trombón

A na ruinách 1. světové války kvetly jen vlčí máky.

kpt. Pavel Hloušek – 11- trombón
prap. Petr Vondrák – 11 – trombón
nrtm. Michal Bergmann – 11 – trombón
nprap. Ladislav Hrdlička – 15 – xylofon
npor. Petr Hrstka – 16 – trubka

Slovem provází: Václav Žmolík

1. John Williams: **Fanfára svobody**
2. Georges Bizet: **Farandola ze suity č. 2 „Arlésanka“**

3. Pietro Mascagni: **Ave Maria**
4. Michael Kamen: **Band of Brothers**
5. Daniel Landa: **Afghánistán**
6. Tomer Adaddi, Vlady Gryc: **Snad vrátí se brzy**
7. Vladimír Cosma: **David s Song (Vůz, déšť a pláč)**
8. John Williams: **Symfonické pochody**
9. Freddie Mercury: **We Are the Champions**
10. Andrew Lloyd Webber: **Think of Me – píseň z muzikálu „Fantom opery“**
11. Jaroslav Zeman: **Pozdrav pozounů**

12. Christophe Beck: **Najednou – píseň z filmu „Ledové království“**
13. Andrew Lloyd Webber: **Utiš se, má Argentino**
14. Eric Carmen: **Zůstávám dál (All by Myself)**
15. Karel Zůna: **Pro kamarády**
16. Jaroslav Šíp: **Večerka**
17. Jiří Suchý, Jiří Šlitr: **Babeta**

Poznámka redakce: Jistě Vás zarazí to, co zarazilo i mne. Kde zůstala aspoň jedna píseň Rudé armády. Sice na plátně byl promítán Ludvík Svoboda a naše tanky atd. Ale k tomu hrála hudba naší české armády americké skladby!

Přes spáleniště, přes krvavé řeky, pluk za plukem jde neochvějně dál... S potomky slavných ruských bohatýrů, vnuk husitů jde bok po boku vpřed!

V nejtěžších chvílích jim pomáhala písně. Určitě ne americké. Naše a sovětské. Dávaly jim sílu a víru ve vítězství. Píseň „Směr Praha“ hovoří za všechny. Spolu s Rudou armádou „Stajáli na smrt“ a zvítězili.

Nezkušená americká armáda měla sama se sebou co dělat. Kolik tisíc amerických vojáků umíralo v krutém utrpení jen proto, aby uskutečnili strategické cíle. Jde také o muže, kteří se obětovali, aby ostatní mohli žít.

Šlo také o muže, kteří prošli peklem, jen aby vykoupili vojenské a politické omyly určitých osob a zachránili čest některých dalších. Těm jistě patří čestná

vzpomínka, avšak naši stáli po boku Rudé armády. **NATAŠA WEBEROVÁ**

Ještě několik slov k našim padlým v Afghánistánu

Pietní vzpomínka při které zněla večerka. Promítaly se fotografie našich padlých v Afghánistánu. Co je však na tom nejstrašnější? Prý tam bojovali a umírali za demokracii. Pane Bože! Za jakou demokracii? Za tu, co tam zanechala armáda Spojených států amerických?

Stačí vidět záběry po odchodu této armády. To je pustý výsměch všem těm padlým. Nebudu to dál

rozebírat. Každý si udělá obrázek sám.

Koncert ke Dni veteránů mě zklamal. Sice ústřední hudba AČR je perfektní, ale americká demokracie je kapitola sama pro sebe, a je mi opravdu líto těch, co za ni zbytečně položili svoje životy. **N.W.**

Zleva – kpt. Vladimír Winter, plukovník Václav Příbyl, tehdy ještě plukovník Pavel Vranský – již nejsou mezi námi. I náš Volodka nás dne 27. 10. 2021 opustil (foto je starší, ale také ke Dni veteránů). Šli přes spáleniště, přes krvavé řeky. Pavel Vranský sice přešel k RAF, to ale na věci nic nemění, naši letci si vydobyli čestně, nesmrtelné postavení. Foto - archiv

Naši veteráni

Ohnivý hurikán Stalinových varhan

Sovětské raketomety kašuša se staly vedle tanku T-34 nebo samopalů špagin jedním ze symbolů Rudé armády za druhé světové války.

Do výzbroje přitom zbraň, která vyvolávala v řadách nepřátelských vojáků paniku už jen svým zvukem, zamířila jen těsně předtím, než Hitler spustil svůj plán Barbarossa a nacistické jednotky vtrhly na území Sovětského svazu. Do boje se první kašuše dostaly o tři týdny později, 14. července 1941.

V té době přitom velitelé mohli nasadit do boje teprve několik desítek „gardových minometů“, jak se v Sovětské armádě novinka označovala. Sedmi z nich disponovala jednotka pod vedením kapitána dělostřelectva Ivana Fljorova, která nové zbraně dostala k dispozici koncem června 1941. O premiérovém nasazení kašuší rozhodl Fljorovův nadřízený jen několik hodin poté, co wehrmacht obsadil běloruské město Orša, důležitý železniční uzel na Dněpru.

Krátce po třetí hodině odpolední tak na železniční stanici, kde Němci od rána shromáždili vlaky s municí, palivem, vojenskou technikou a dalšími zásobami, vyletěly z jednoduchých konstrukcí na nákladních vozech tucty raket. Po jejich dopadu zavlád na místě chaos. Nepřítel přesná, ale účinná

palba ze sovětských raketometů zničila řadu vagónů, těžce poškodila samotnou stanici a smřšť jejich střepin způsobila také nezanedbatelné ztráty mezi německými vojáky.

Podle jedné z teorií měl útok kašuší i jeden skrytý důvod, a to snahu za každou cenu zničit infrastrukturu a techniku, která padla do německých rukou. Jisté ale je, že nová zbraň vyvolala mezi Němci pozdvižení. „Rusové nasadili baterii s neobyčejným množstvím hlavní. Její salva je jako ohnivý hurikán a nám způsobené ztráty ohromné,“ stálo v hlášení pro velení. Rakety jako takové přitom nebyly pro německé vojáky novinka, wehrmacht měl ve výzbroji vlastní raketomety nebelwerfer.

Nasazení sovětských kašuší sice protivníka překvapilo, na osudu Orši ale ani Fljorovova akce nemohla nic změnit. Rudá armáda musela i nadále ustupovat na východ a v rukou německých jednotek tak zůstalo město téměř na tři roky. Okupantům se sice postavili na odpor partyzáni, kteří útočili na vlaky i další zařízení, osvobození se ale Orša dočkala až v červnu 1944 za Velké letní ofenzívy. Během té doby v několika táborech na jejím území zemřelo na 20 000 lidí, mezi nimi mnoho zdejších Židů.

První bojové zkušenosti s kašuší nicméně ukázaly, že novinka, vyvíjená od konce 30. let, má před sebou slibnou budoucnost. Sovětské vedení proto rozhodlo o dalším vývoji kašuší a masové výrobě. V srpnu 1941 tak vznikly první předpisy o jejich nasazení a do konce prvního válečného roku měla Rudá armáda k dispozici 554 raketometů. Žádné z jednotek již ale nevelel kapitán Fljorov, zkušený dělostřelec totiž padl v říjnu 1941 během bojů nedaleko Smolenska.

Přišli ale další velitelé, kteří z kašuší (původ jména lze hledat nejspíše v písni o dívce, jejíž milý odešel do armády) vytvořili jednu z nejslavnějších zbraní války. Jejich rozšíření hrálo do karet více věcí: výroba byla jednoduchá, díky umístění na podvozku nákladních automobilů – často amerických studebakerů – byly pohyblivé a salva jedné baterie tvořené

Odpálená střela z raketometu Kašuša

FOTO – archiv

čtyřmi vozy dopravila během okamžiku 4,5 tuny výbušnin na více než pět kilometrů, kde obrátily vzhůru nohama až čtyři hektary.

Není divu, že mezi německými vojáky budily kašuše hrůzu, podle typického kvílení při střelbě od nich dostala zbraň přezdívku „Stalinovy varhany“. Na frontu se bě-

hem čtyř let dostala řada variant kašuší, nejtýpější ale byly ty s označením BM-13, které Sověti použili již v červenci 1941. Do konce války bylo vyrobeno na 10 000 raketometů, jejichž slávu připomíná od července 1966 památník nedaleko místa jejich prvního nasazení u Orši. (čtk)

Cichanouské hrozí vězení

Stíhání za „svévolnou uzurpaci pravomoci úřední osoby“ zahájily proti Svatlaně Cichanouské, běloruské disidentce, která žije v exilu, úřady v Bělorusku. Vyšetřovací výbor ji a Paula Latušku, bývalého diplomata a představitele běloruské exilové opozice v Polsku, obvinil, že v rozporu s ústavou zřídili

„pseudoorgány“ státní moci a běloruských zastupitelství v zahraničí, informoval portál Naša niva.

Dle vyšetřovatelů se Cichanouská a Latuška dopustili trestného činu také tím, že jménem Běloruska vyjednávají se zástupci zahraničních států a mezinárodních organizací. Hrozí jim až dva roky

odnětí svobody. Oba jsou už stíháni také za „vytvoření extremistického útvaru s cílem protiústavního uchopení státní moci“. Cichanouskou, která vede v Litvě „oficiální zastoupení“ běloruské opozice, navíc Minsk obviňuje ze „skupinové přípravy teroristického útoku“.

Bohuslav Balbín se zasloužil o český jazyk

České země byly během tzv. třicetileté války (1618 – 48) vyplundrovány, zotročeny na duchu i svědomí a rozchváčeny cizáckým panstvím. To podporovalo habsburskou nadvládu. Jazykově se orientovalo na němčinu. Počty našeho, všemi opuštěného, národa se dramaticky zmenšily vybitím, hladomorou a emigrací.

„V Čechách do roku 1620 po česku mluvila všechna městečka, vsi i veškerá šlechta. Dnes jsou celé Čechy takřka jediným velkým hostincem a útulkem, kde netoliko na několik málo dní, nýbrž po celý život výborně se chovatí v rozkoších a bohatství. Domácí obecnostvo přidává se k živlu cizímu. Někteří lidé, slyší-li toho v Čechách česky mluvíti, mají to za urážku váženosti své, a podobní krocanům ježí hřeby na a půdu metou, nemohouce toto poslouchati.“

Autor těchto slov Bohuslav Balbín se narodil 3. 12. 1621 v Hradci Králové. Půl roku po pražské popravě 27 vůdců české války proti Habsburkům, tedy už ve stínu Bílé hory a začínajícího velkého evropského konfliktu. Rozpoutaného navenek z důvodů náboženských, pokračoval pro záměry světské. Znovu jako předtím a potom šlo pouze o získání vlivu, kontroly území a ovládnutí národů. Vytěžování lidského a přírodního bohatství „elitou“ mocných, osobujících si vyvolenost. Jeho otec Lukáš Škornic Balbín z Vorličné byl správcem pardubického panství. V době protihabsburského vystoupení (1618 – 20) zůstal na straně císaře Ferdinanda II. Umřel dva měsíce po Bohuslavově narození. Matku Zuzanu, rozenou Vodičko-

vou, se sedmi dětmi podporoval nejprve Mikuláš z Schönfeldu. Později byl Balbín vychováván rodinným přítelem Otou z Oppersdorfu na zámku v Častolovicích. Z dětství si pro sebe odnesl tři charakteristické vlastnosti: zbožnost, znalost přírody a lásku k ní a oblibu historie. Právě ta se mu měla stát osudem. Brzy se naučil číst. Do sedmi let již údajně třikrát přečetl Kroniku českou od Václava Hájky z Libočan, tehdy nesmírně populární dějepis. Ačkoliv měl od narození slabší fyzickou konstituci, prošel několika těžkými nemocemi, uzdravil se a nakonec šest starších sourozenců přežil.

Devítiletý Bohuslav začal chodit do latinské školy u benediktinů

v Broumově, aby následně přešel na školy jezuitské. Vynikal postupně nad spolužáky nadáním nejen jazykovým, protože rychle ovládl latinu a řečtinu, ale i literárním. Začal psát poezii. Roku 1636 Balbín započal církevní dráhu, když se stal novicem brněnské koleje. O dvě léta nato složil v Tovařystvu Ježíšovu první řeholní sliby a začal studovat na pražském Klementinu filosofii, z níž získal doktorát. Za posledního švédského tažení do Čech (1648) bojoval při obraně Prahy v akademické legii. Tak hodně se změnilo za jednu generaci v hlavním královském městě. Na Švédy, s nimiž mnozí čeští exulanti pojili naděje ve zvrát pobělohorských poměrů, obecný

lid doma většinou pohlížel jako na všechny žoldáky těch časů, přinášejících akorát nekonečné utrpení válečné litice.

Nedlouho potom získal kněžské svěcení. Působil v rekatolizační činnosti na Rychnovsku a Žambersku, ale jelikož u něho představení neshledávali dostatečnou misionářskou horlivost, byl přeložen do pedagogické služby. K ní měl Balbín více než dobré předpoklady. U svých žáků podporoval lásku k národu a vlasti. Je též autorem pojednání Nástin humanitních disciplín či učebnic o teorii rétoriky Otázky řečnické a Krátkého traktátu o zvelebení řečnictví. Vyučoval v Kladsku, Českém Krumlově, Praze, Brně, Jičíně a Jindřichově Hradci. V roce 1661 byl oprávněn pracovat s mládeží zbaven.

Všechno špatné je pro něco dobré. Osobní diskvalifikace mu umožňovala zcela se věnovat historiografii. Z církevního katolického hlediska zpracovával dějiny jezuitského řádu v Čechách, napsal životopisy Jana Nepomuckého, prvního pražského arcibiskupa Arnošta z Pardubic a jiné. Avšak Balbín určitě nebyl jezuitou „koniášovského“ typu. Už v době misionářství a učitelování sbíral staré české knihy, listiny a další písemnosti nikoli za účelem spálení, ale dokumentace národní historie. Rovněž udržoval styky s řadou českých vědců a spisovatelů i evropských vzdělanců bez zřetele na jejich náboženské vyznání.

Vytvořil tak rozsáhlé dílo, jež se přes všechny omyly, nedostatky, a to že Balbín jej psal výhradně latinsky, proměnilo v podloží národně obrozeneckého dějepisce. Dlouho zápasil s cenzurou, aby

mohl vyjít jeho Výtah z dějin českých. Druhým celoživotním počinem se staly Rozmanitosti z dějin Království českého. V původním úmyslu to vlastně byla dvacetidílná vlastivěda. Faktograficky nesmírně bohatá s nepřeberným množstvím poznatků o historii, právním vývoji, zeměpisných, zoologických a botanických pozoruhodnostech rodné země. Balbínovi se záměr podařilo uskutečnit asi z jedné třetiny. Nemoc a přicházející slepota ho zastavily. Zemřel v Praze 29. 11. 1688.

Nejnámější spis Bohuslava Balbína vznikl v Klatovech v letech 1672 – 73. Dle barokního zvyku měl předlouhý titul: *O šťastném kdysi, nyní pak žalostném stavu Království českého, obzvláště pak o jazyka českého čili slovanského v Čechách váženosti, jakož i o škodlivých záměrech na jeho vyhubení a jiných věcech k tomu se táhnoucích rozprava krátká, ale pravdivá*. Za jeho života pro přílišné vlastenectví a údajné protivládní názory vydána nebyla. Jak nekonzformní projev to bylo prokázalo zděšení c. k. úřadů, když roku 1775 péčí Františka Martina Pelcla došlo k uveřejnění pod upraveným názvem *Obrana jazyka slovanského, zvláště pak českého*. Jednalo se o latinský originál. České úryvky se objevily v Havlíčkově Slovanu (1850), později v Riegerově *Národě*, jako celek pak vyšla v českém překladu Emanuela Tonnera roku 1869. Tento Balbínův „přidušený“ výkřik, který původně skončil v jeho pozůstalosti je nakonec, ještě zatím, slyšet dodnes.

VLADIMÍR MLEJNECKÝ

Stranu 7 připravil a redigoval Jan Jelínek

Bohuslav Balbín - archivní portrét

Kruh občanů České republiky vyhnaných v roce 1938 z pohraničí

Vzpomínka číslo 1

Můj děd Vojtěch Ret narozený 25. 2. 1900 bydlel se svou rodinou, manželkou a dvěma dětmi ve stáří osm let a 14 měsíců ve Kdyni, kde byl zaměstnán na berním úřadě. Byl členem Stráže obrany státu a ještě s ostatními muži byl jako desátník nasazen k obraně našich státních hranic. Jejich úkolem bylo střežit oblast u Všerubského průmysku u obcí Nová Ves, Hyršov a Všeruby.

Dne 7. října 1938 dostala četnická stanice Kdyně, kde bylo příslušné velitelství SOS, rozkaz k vyklizení stávajících stanovišť na základě mnichovské dohody o postoupení našeho území Německu a k zaujetí nových pozic. Naši se stáhli do Nové Vsi, německé stanoviště bylo v Hyršově, vzdáleném asi 4 km.

8. října večer nastoupila do služby hlídka složená ze štábního strážmistra Slípky a mého dědečka. Když hlídkoval na silnici asi 400 metrů za Novou Vsí směrem k Hyršovu, byla na ně z Němci obsazeného území zahájena prudká palba. Hlídka se dala na ústup do Nové Vsi. Tam však štábní strážmistr Slípka zjistil, že se s ním nevrátil můj dědeček. Ihned po něm pod vedením štábního strážmistra Loudy zahájili pátrání. Když přišli na místo, kde byla předtím naše hlídka napadena palbou, došlo k opětovnému prudkému palebnému přepadu z německé strany a přitom byl štábní strážmistr Louda zastřelen. Hlídka se tedy musela stáhnout do Nové Vsi, aniž zjistila, co se s mým dědečkem stalo.

Pozdějším vyšetřováním vyšlo najevo, že byl při německé střelbě zasažen do nohy, při ústupu dostižen Němci a odvezen z našeho území na samotu „Na spáleném“ k výslechu a tam ho doslova ubili k smrti. Ještě nedávno v této chalupě žila žena, která slyšela, jak s ním zacházejí. Slyšela, jak týraný volá: „Prosím vás, nezabíjejte mne, mám doma dvě malé děti!“ Mrtvého pak odtáhli na kraj lesa nad Novou Vsí směrem k Hyršovu a přikryli chvojím. V těchto místech má rodina postavila dřevěný kříž.

Ráno 9. října zajel náš stýčný důstojník na německé velitelství do Všerub k vyjasnění celého konfliktu. Bylo mu řečeno, že desátník Ret je mrtev a jeho tělo bude v 13.00 předáno na demarkační čáře u Nové Vsi. To se také stalo. Paradoxem je, že vůz, ve kterém Němci převáželi mého umučeného dědečka, doprovázela čestná jednotka SS a při předávání těla našim vojákům vzdali Němci na rozkaz svého důstojníka čest zbraní.

Marie Kubicová, roz. Lorencová. V roce 1928 reprezentovala Československo na olympijských hrách v Amsterdamu. Spolu s manželem Bedřichem byla za podporu parašutistů zavražděna v Mauthausenu 24. 10. 1942

Zohavené tělo mého dědy pak protokolárně prohlédl za účasti anglického pozorovatele, našeho stýčného důstojníka a starosty města místní lékař a vydal pitevní nález. Bylo konstatováno roztržení spodiny lebeční, bodné a řezné rány do levé části hrudi, zlome-

v Klatovech. Babičce bylo tehdy 39 let a ta osmiletá holčička byla moje matka. Blízko místa, kde byl umučen v roce 1938 můj dědeček, desátník v záloze Vojtěch Ret, stojí dnes kamenný památník.

Marie Růžková, tehdy Kdyně

Miroslav (1905 – 1942) a Anna (1912 – 1942) Moravcovi. Blízcí přátelé učitele Jana Zelenky – Hajského. V říjnu 1938 prožili peklo. Rozlícená tlupa ozbrojených ordnerů (kdysi k Moravcovým přátelská) vypálila domovní dveře a Miroslava ztloukla do krve. Prý když je revoluce, tak to holt vždy někdo musí odnést. Oba manželé byli usmrceni v Mauthausenu 24. 10. 1942

ni a rozdrčení 5. až 10. žebra, střelná rána do nohy, pravá ruka uchycena jen na kousku kůže.

Anglický pozorovatel byl tímto bestiálním činem na raněném bezbranném vojákovi zdrčen. Bylo totiž zjištěno, že ze zbraně, kterou Němci spolu s tělem vrátili, nebylo vůbec vystřeleno. Slíbil také, že vznesne okamžitý protest na příslušném německém velitelství.

Můj dědeček byl pohřben ve Kdyni a štábní strážmistr Louda

Vzpomínka číslo 2

V roce 1938 jsme bydleli s rodiči a bratrem v Újezdě nad Mží u Plzně. Otec pracoval jako hajný, bydleli jsme u lesa v hájence. V den vpádu nacistického vojska do Újezda jsme byli všichni na návštěvě ve vesnici u sedláka p. Paška, odkud jsme viděli příjezd německých obrněných vozidel na nádvoří zdejšího zámku. Protože otec uměl dobře německy, zaslechl německého důstojníka, který dával vojenské hlídce a ordnerům s páskami na rukávech rozkaz, aby na místě zastřelili otce, a to jako ruského vyzvědače, a celou rodinu zajistili ve sběrném táboře.

Po vyslechnutí jejich rozmluvy odešel s námi otec do hájovny, kde vzal pouze kazetu s rodinnými dokumenty a jen s tím, co jsme měli na sobě, jsme utíkali již za šera z domu do lesa. Ještě jsme zahlédli přijíždějící vojenská auta s Němci. Utíkali jsme kolem cha-

tových kolonií u řeky Mže (pod dnešní přehradou Hracholusky). Dvakrát musel otec s námi dětmi i matkou přebrodit řeku Mži. Museli jsme se dostat přes asfaltovou silnici, která tvořila demarkační čáru mezi okupovaným územím. Na silnici stály německé stráže ve vzdálenosti asi 50 m, aby znemožnily útěky k Plzni. Než jsme se k této silnici dostali, museli jsme se plížit za tmy přes pole a louky, po kterých přejížděly kužely světla světlometů a ve chvíli, kdy nás objevily, rozštěkaly se kulometry.

Nikdo z nás však nebyl raněn, doplazili jsme se těsně k silnici, kde otec vyčkal chvíli, kdy se stráže od sebe co nejvíce vzdálily, převedl nás přes silnici do neobsazeného území. Dostali jsme se do Plzně ke známým, kteří nás ubytovali ve sklepní místnosti. Druhý den nás děti otec odvezl vlakem na Moravu do Žabčic k matčiným rodičům, kde jsme zůstali asi rok, než rodiče dostali práci a trochu se zajistili.

Asi za čtrnáct dní po našem útěku poslal otec matku s přáteli nákladním autem pro náš majetek. Celý dům včetně veškerého zvířectva byl místními Němci vykraden. Při zpáteční cestě s prázdným autem odvedli ordneři matku na obecní úřad, kde ji zmlátili, zavřeli do sklepa a nechali bez jídla a vody asi dva dny, dokud jim nepodepíše, že si vše v pořádku odvezla. Tak to pod nátlakem podepsala. Pak ji odvezli na hranici okupačního pásma, odkud musela jít až do Plzně pěšky.

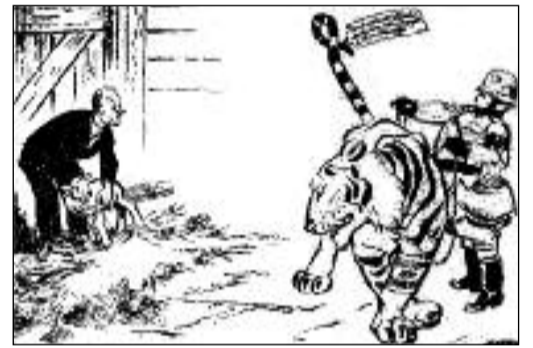
Hubert Hoger, tehdy Újezd nad Mží

Vzpomínka číslo 3

Narodila jsem se v roce 1921 a jsem ze smíšeného manželství – matka byla Němka a otec Čech. Prožila jsem ve svých sedmácti letech pohnuté doby s henleinovci. Kdyby landsmanšaft raději mlčel a netahal na světlo Boží, co bylo. Bydleli jsme ve Svatavě, pár kilometrů od Habartova, kde henleinovci řádili obzvláště krutě. Pamatuji si dobře na to, když vykřikovali „Heim ins Reich“ nebo „Eins zwei drei, nieder mit der Tschechei“. Ten večer po Hitlerově řečnění byli soukmenovci na koni, hned vyrazili v bílých podkolenkách a chovali se arogantně. Všichni Němci však nebyli stejní.

Byly tam dva tábory – henleinovci a pak Češi společně s německými sociálními demokraty a komunisty. Scházivali jsme se jednou týdně v české hospodě, zde se společně hrály všelijaké hry. Bylo to myslím v září, když nás

němečtí antifašisté upozornili, že kdo chce odjet, musí hned do Falknova (dnes Sokolova), kde jsou přistaveny vlaky. Vzali jsme si to nejnuttnější a sedli do vlaku. Vlaky byly přeplněné, ti staří seděli a my mladí jsme stáli na plošinkách mezi vagony. Nás vyložili v Nižboru u Berouna, kde jsme dostali na zámku ubytování a pohostění – bílou kávu a suchý chléb. To však byla pro nás ta nejlepší hostina. Asi tři rodiny na zámku zůstaly a ostatní se časem rozjeli k příbuzným, žijícím ve vnitru republiky. Také jsme pocítili lidskou nenávisť, že mamka byla Němka. U nás se však převážně mluvílo česky, protože mamka češtinu dobře ovládala. Měli jsme

Vždyť on si chce jen lehnout vedle vaší ovečky (dobová karikatura Davida Lova)

jen české školy a já se cítila jen jako Češka. Když jsem po válce nadávala na Němce, mamka se slzami v očích řekla: „Miluško, uvidíš já za to nemohu.“ Ale já ji uklidnila, že ji mezi ně nepočítám. Všechno maminčino příbuzenstvo bylo též vystěhováno. Nějaký rok po válce přijel na návštěvu maminčin bratranec a řekl: „Češi nám nic lepšího nemohli udělat, my se teď máme moc dobře, i když jsme měli těžké začátky.“

Miluše Šiková, tehdy Svatava

Zadní strana německé medaile, „Medaille zur Erinnerung an den 1. Oktober 1938“ (v upomínku na připojení Sudet). Těchto medailí bylo uděleno přibližně 1 200 000 kusů, což potvrzuje opravdu velké masové zapojení sudetských Němců do akcí proti Československé republice a teroristických útoků v pohraničí.

Češi prchající před fyzickým, psychickým a ekonomickým terorem

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 259/2021, cena 10 Kč.

Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, DrSc.

Vydavatel: Slovanský výbor ČR.

Redakční radu řídí: Docent RNDr. Jan Minář, Dr.Sc.

Členové rady: Miroslav Havlík, Eva Holečková, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec a Nataša Weberová.

Distribuci vede Alena Grospičová.

Na Slovanském výboru jsou úřední hodiny ve čtvrtek od 10 do 15 hodin.

Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1, III. patro, kabinet č. 147, tel. 607 715 152,

internetová adresa: www.slovanskyvyborcr.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).

Adresa e-mail: slovanvyborcr@volny.cz.

Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.

Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvků. Uzávěrka čísla dne 19. 11. 2021.

Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.